

Nooit meer op de fiets naar school

Daphne Heijdelberg

*Nooit
meer op
de fiets
naar
school*

moon

© 2008 Daphne Heijdelberg en Moon, Amsterdam
Omslagontwerp Marlies Visser
Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0056 8
NUR 283

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Voor mijn ouders

*Ervaring is niet iets wat een mens overkomt,
het is hetgeen wat een mens doet met wat hem
overkomt.*

Oma Anna

Proloog

De lengte van de winkelstraat in Pune en de enorme hoeveelheid mensen verrasten me iedere keer weer. De straat begon op de hoek bij het krantenstalletje en de vrouw die bloemen verkocht. De kranten waren uitgestald op de vieze grond en zagen er grauw uit, maar de bloemen waren zo felgekleurd dat het leek alsof ze nep waren. Hier was de stoep het slechtst. Sommige tegels lagen los en ik liep een stukje over de weg, tussen de geparkeerde riksja's door, om deze tegels te vermijden.

Ik passeerde de bioscoop waartegenover een tafel stond met een bordje: YOUR NAME ON RICE. Op een krukje aan de tafel zat een man die heel geconcentreerd iets op een rijstkorrel schreef met het kleinste penseeltje dat ik ooit had gezien. Ik liep verder en negeerde de trommelverkoper die zijn handelswaar bij mijn oor hield en er hard op sloeg. Een schoenenpoetser die op de stoep zat, greep naar mijn voet en zwaaide met een vuile, zwarte borstel. Ik lachte, want ik droeg slippers. Bij de bushalte stond een jongetje met een fiets. Aan het stuur hingen grote zakken vol met nootjes die hij aan de wachtende reizigers probeerde te verkopen.

Ik wees op een van de zakken en het jongetje vulde een stukje krantenpapier met vuurrode nootjes. Toen ik er een proefde, was het alsof mijn tong wegbrandde. Bij een souvenirwinkel bekeek ik de houten Gandhibeeldjes en miniatuur-Taj Mahals in de etalage.

De deur van de winkel ging open en de eigenaar verscheen in de deuropening. *'Yes, madam?'*

Ik schudde mijn hoofd en liep gauw door. Terwijl de stoep smaller werd, leek het steeds drukker te worden op straat. Ik wilde opgaan in de menigte, maar het was alsof de menigte mij niet wilde opnemen. Mijn lengte, mijn huidskleur, mijn kleding: niets paste in de omgeving.

'You look like movie!' hoorde ik iemand roepen. Ik keek op en zag twee jongens die tegen een winkelruit aangeleund stonden. Ze droegen strakke broeken met wijde pijpen en hadden grote zonnebrillen op. De supermarkt aan het eind van de straat was mijn bestemming. Hierna splitste de straat zich. Naast de ingang van de supermarkt zat een man op de grond. Hij had geen benen. Ik legde wat geld in zijn uitgestoken hand en hij lachte naar me. Toen ik de supermarkt binnenging, werd ik opgeslokt door de koele lucht, veroorzaakt door de airconditioning. De vieze, drukke straat was verdwenen en het was alsof ik een andere wereld binnenstapte.

Italië, twee jaar eerder

1

Voorheen had ik altijd opgezien tegen de kerstvakantie. Voor mij was het iedere keer hetzelfde. Ieder jaar weer ging ik met mijn ouders naar Noord-Italië, naar ons tweede huis in de bergen. Het huis stond in een dorpje met twintig inwoners, ergens op een berghelling waar alleen herders en verdwaalde alpinisten voorbijkwamen. Ik vond het er doodsaai. Ik hield sowieso niet van de winter vanwege de kou, de warme kleding die ik aan moest en de ijskoude tenen die ik kreeg als ik door de sneeuw liep. 's Winters was de temperatuur in Noord-Italië onder het vriespunt en viel er gemiddeld een halve meter sneeuw; voor mij reden genoeg om de hele dag binnen te blijven. Daar zat ik dan dag na dag bij de open haard te lezen. Als mijn boeken uit waren, begon ik in tijdschriften en als ik die uit had, las ik oude kranten. Als ik echt niets meer te lezen had, begon ik in een moeilijke roman van mijn ouders, tot ik in slaap viel in een van de grote, luie stoelen bij de open haard.

Maar dit jaar was het anders. Deze kerst beleefde ik een geweldige tijd in het stenen berghuis in Italië, en ik kwam

nauwelijks aan lezen toe. Mijn beste vriendin Marijn was deze vakantie meegegaan en dat veranderde alles.

Marijn ken ik al vanaf haar geboorte, acht maanden nadat ik geboren werd. We hebben tot mijn vijfde in één huis gewoond, omdat onze families in die tijd nog een woongroep vormden. Nadat zij met haar familie verhuisd was, bleven wij vriendinnen. Dat was nooit anders geweest en zou ook nooit anders worden. Hoewel Marijn en ik niet bij elkaar op school zaten, zagen we elkaar bijna ieder weekend.

Nu Marijn er was, was ik niet bang meer voor de kou en kon het me niets meer schelen dat ik warme kleren aan moest en dat ik koude tenen kreeg als ik door de sneeuw liep. Samen met haar ging ik sneeuwballen gooien, van de helling af sleeën en engelafdrukken maken in de sneeuw. We versierden het huis met slingers en kerstlichtjes en met Oud en Nieuw keken we samen vanaf een veilige afstand naar het vuurwerk.

Het was tijdens die vakantie dat ik door een krant bladerde en mijn aandacht werd getrokken door een advertentie. Op de advertentie stond een foto van een moeder en dochter in een innige omhelzing, een traan op de wang van het meisje en op de achtergrond nog net de eerste letters van het woord *departures*. De vertrekhal van een vliegveld, dacht ik bij mezelf. Ik las de woorden die er met grote letters overheen stonden gedrukt:

PAK JIJ JE SPULLEN MAAR! WAAR GA JIJ 5 & 6 VWO DOEN? IN INDIA, CANADA, NOORWEGEN, DE VERENIGDE STATEN, ITALIË,

HONGKONG, HET VERENIGD KONINKRIJK? DE WERELD WACHT OP
JE!

Terwijl ik dit las, kreeg ik een vreemd gevoel. Het was een soort opwinding, een verlangen naar iets onbekends, maar wel iets waartoe ik me sterk aangetrokken voelde.

Later heb ik nog vaak teruggedacht aan dat moment. Wat zou er zijn gebeurd als ik die advertentie niet had gezien? Hoe zou mijn leven zijn verlopen als ik deze pagina gewoon had omgeslagen, als ik verder had gebladerd in de krant en hem daarna als oud papier in de houtkachel had gegooid? In dat geval zou alles anders zijn geweest, of beter gezegd, dan zou alles precies hetzelfde zijn gebleven als voordat ik die krant had opengeslagen. Nadat ik de krant in de kachel had gegooid, zou ik gewoon aan de ontbijttafel zijn aangeschoven en had ik aan dagelijkse dingen kunnen denken. Ik zou verder zijn gegaan met waar ik mee bezig was. Er zou helemaal niets zijn veranderd. Maar ik zag de advertentie wél, ik las hem en ging ermee naar mijn moeder, die in de keuken het ontbijt klaarmaakte.

‘Kijk, dit wil ik,’ zei ik.

Mijn moeder keek even op van een brood dat ze aan het snijden was, en zonder echt te beseffen wat dit betekende, zei ze: ‘Leuk, moet je doen.’

Mijn vader had zijn laptop meegenomen naar Italië, zodat hij af en toe wat kon werken. Ik begreep niet waarom ie-

mand op vakantie zou willen werken, maar die laptop vond ik wel handig. Om de paar dagen mocht ik mijn e-mail checken, tenminste als ik er lief om vroeg en geduldig afwachtte tot mijn vader het internet aan de praat had gekregen. Zonder toestemming de laptop gebruiken of er iets anders mee doen dan e-mailen, was streng verboden.

‘Internetten is hier net zo duur als bellen. Ga de krant maar lezen als je iets te weten wilt komen,’ zei mijn vader altijd.

Maar dit was een noodgeval, vond ik. Ik móést weten wat die advertentie precies betekende. Het klonk onwerkelijk, twee jaar naar school in het buitenland. Ook de landen die genoemd werden, klonken avontuurlijk en ver weg.

Ik deed de deur van de kamer van mijn ouders op slot en ging achter het bureau van mijn vader zitten. Snel startte ik de computer op en maakte verbinding met het internet. In mijn e-mails was ik nu niet geïnteresseerd, ik typte direct het adres in van de website uit de advertentie. Het eerste wat ik zag op de website was een groot logo: de wereld verdeeld in twee delen, met elkaar verbonden door cirkels. Ik vond het een mooi logo, het paste in ieder geval goed bij de naam van de organisatie: United World Colleges. Verenigde Wereld Scholen. Maar hoezo wereldscholen? En waarom verenigd?

Ik klikte op het logo en er verscheen een tekst. Ik las dat United World Colleges een internationale organisatie is die in de jaren zestig is opgericht. uwc brengt ieder jaar honderden jongeren van over de hele wereld samen op verschillende *colleges*. Door twee jaar lang samen te leven en leren zou er onder de leerlingen begrip ontstaan voor el-

kaars cultuur en achtergrond. Over de hele wereld verspreid waren er nu tien van zulke scholen...

Ineens hoorde ik de deurklink naar beneden gaan en weer omhoogschieten. In paniek sloeg ik de klep van de laptop dicht.

‘Hè, wat is dit nou? Wie heeft de deur op slot gedaan?’ hoorde ik mijn vader roepen.

‘Sorry pap, ik ben me even aan het omkleden!’ riep ik terug.

‘Hm, kun je dat niet op je eigen kamer doen?’

‘Ik ben zo klaar!’

Tot mijn opluchting hoorde ik mijn vader weglopen en ik deed de klep van de computer weer open.

‘Twee jaar naar school in het buitenland?!’

‘Ja, vijf en zes vwo, in India, of in Hongkong of Noorwegen...’

‘Maar als je naar de vijfde gaat – dat is over anderhalf jaar – dan ben je nog maar zestien!’

Ik zat met mijn ouders en Marijn aan het avondeten. We aten pasta, zoals bijna iedere avond in Italië. Als ik na een vakantie in Italië weer thuis was, had ik vaak genoeg van pasta en at ik het een paar weken niet.

Ik had mijn ouders verteld over United World Colleges. Eerst leken ze enthousiast, maar hoe meer ik erover vertelde, hoe meer bezwaren mijn ouders opwierpen. Het was te snel, voor een te lange tijd en ik was te jong.

‘Maar mam, jij zei vanochtend nog dat het je leuk leek!’

‘Sorry schat, maar toen begreep ik nog niet helemaal dat je het zo serieus bedoelde.’

‘Leuk is dat, dan moet ik je twee jaar missen!’ zei Marijn.

‘Ik weet nog helemaal niet zeker of ik het wel wil, hoor,’ zei ik snel. Maar ergens voelde ik dat ik dat wél wist.